

PRINS OP HET WITTE PAARD

Ricardo Sibelo

PRINS OP HET WITTE PAARD

RICARDO SIBELO

Carrière en Leven van Nederlands/Surinaams Acteur op Broadway en in de Londen West-End
DE EERSTE INTERNATIONALE SURINAAMSE MUSICAL FILM TELEVISIE THEATER - STER ACTEUR

Voorwoord

Ricardo Sibelo heb ik in 1987 leren kennen als acteur, choreograaf, zanger tijdens het destijds zeer befaamde World Press Photo Gala, dat wij 20 jaar hebben mogen produceren. Tijdens het gala in 1988 wilden wij een natuurgetrouwe versie hebben van het wereldberoemde productienummer 'Bad' van Michael Jackson.

Speciaal voor deze gelegenheid hebben wij een grote groep streehdancers gerekruteerd die o.l.v. Ricardo Sibelo een natuurgetrouwe uitvoering van dit nummer op het podium van het Concertgebouw in Amsterdam, onder begeleiding van het Metropole Orkest, gaven. Juist omdat Ricardo een treffende gelijkenis vertoonde met Michael Jackson, hadden wij Ricardo gevraagd de vertolking van Michael Jackson voor zijn rekening te nemen. Het werd een eclatant succes waarbij we vrijwel alle Nederlandse kranten haalden en het nummer nog talrijke malen, o.a. voor televisie en op bedrijfsfeesten en belangrijke evenementen opvoerden.

'Bad' was tevens het begin van een intensieve samenwerking en daaruit voortvloeiende vriendschap met Ricardo Sibelo. Samen zagen wij in de jaren '90 in Londen de emotionele en spectaculaire musical Miss Saigon. Het was onze droom deze musical ooit nog in Nederland op te voeren.

Ver voordat Nederlandse producenten deze musical ontdekten, produceerden wij daarvan een deel tijdens de opening van het **Stadstheater** in **Zoetermeer**. Talrijke hoogwaardigheidsbekleders, onder wie **Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Margriet**, theater directeuren en producenten, waren daarbij aanwezig.

Net als "BAD" werd deze **Nederlandse primeur, geproduceerd door Wentink Events en geregisseerd en choreografeerd door Ricardo Sibelo**, een enorm succes en vormde, jaren later, de opmaat naar de productie van dit musical spektakel in het Circus Theater in Scheveningen.

Ricardo Sibelo

PRINS OP HET WITTE PAARD

*Levens- en Carrière documentatie van de allround acteur,
componist, danser, zanger, internationaal musicalacteur,
choreograaf, regisseur, schrijver en presentator*

De eerste Surinamer / Nederlander op Broadway en in de Londen West-end en
nationale en internationale THEATER – FILM – TV STER.

CARRIÈRE en LEVENSVERRHAAL

Uitgeverij Dasturico Books - Zoetermeer

Ricardo Sibelo © 2025 Dasturico Books maakt deel uit van Uitgeverij Brave New Books

www.ricardosibelo.nl

Druk: NBD BIBLION ZOETERMEER

© 2024 Ricardo Sibelo

© 2024 Uitgeverij Dasturico Books

Oorspronkelijke titel Prins Op Het Witte Paard

Omslagfoto Joop Gijsbers dankzij Fernande van Dunee

Omslagfoto bewerkt door Vincent Schoonhoven

Omslagontwerp Urvin Arnaud

Eerste druk 2025

Copyright© 2025 Ricardo Sibelo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en van de schrijver. Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb471 en artikel 17 Auteurswet 1992, dient men daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht 9 (Postbus 3060, 2130KB, Hoofddorp)

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever/ schrijver te wenden.

No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher/ author, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

ISBN 978 94 651 2526 8

RICARDO SIBELO

RICARDO SIBELO IS EEN BEKENDE (allround) ACTEUR , DANSER, ZANGER, FILM-, MUSICAL- EN TELEVISIE ACTEUR, TEVENS TELEVISIE PRESENTATOR, CHOREOGRAAF, REGISSEUR, COMONIST, SCHRIJVER -AUTEUR VAN THEATERVOORSTELLINGEN, NATIONAAL EN INTERNATIONAAL CHOREOGRAAF VAN BALLETTEN, MUSICALS, SHOWS, VIDEOCLIPS, OPERETTE, OPERA'S, NATIONAAL EN INTERNATIONAAL BALLET, CONTEMPORARY, TAPDANS LERAAR EN INSTRUCTEUR.

Ricardo Sibelo is geboren op 2 augustus 1951 in Paramaribo Suriname. Hij heeft een tweelingbroer en die heet Orlando.

In zijn boeken schrijft hij over zijn jeugd in Suriname, op Aruba de Nederlandse Antillen, in Rotterdam en in Nederland en over zijn carrière en wat hij ook heeft meegemaakt . Tevens ook fantasie volle verhalen voor kinderen.

MIDDELBARE SCHOOL de HBS in ROTTERDAM en THEATERLESSEN

Hij heeft de HBS in de stad Rotterdam in Nederland doorlopen. Op de HBS maakte hij kennis met acteren in het stuk " REIK MIJ DE VOLLEVILLE ", waarin hij de rol van de KAMERHEER speelde..

Hij kreeg theater les van DETLEV POLS.

Hij was op zijn 16^e al lid van de Surinaams cabaret theater gezelschap MOKSI ALESI onder leiding van de heren ANDRE SARUCCO EN ANDRE CONRAD.

THEATERROL BIJ GLOBE

In 1973 werd hij dankzij de echtgenote van de beroemde theater- en televisie acteur PIETER LUTZ, mevrouw YVONNE LUTZ, beroeps acteur door een contract te tekenen bij Het Zuidelijk Toneelgroep GLOBE.

In 1973 maakte hij zijn professioneel theater debuut bij het Zuidelijk Theatergroep Globe in het **theaterstuk "EEN VLEUG VAN HONING", A TASTE OF HONEY**, geschreven door SHELAGH DELANEY en vertaald door JOSEPHINE SOER, waarin hij samen met SACHA BULTHUIS, ANN HASEKAMP, JOHAN OOMS en HENK UTERWIJK de rol speelde van de donkere marinier JIMMY.

NOS PANORAMIEK EERSTE MANNELIJKE PRESENTATOR UIT SURINAME

In 1974 werd hij de eerste Surinaamse mannelijke televisie presentator in het actualiteiten programma op zondagmiddag NOS PANORAMIEK SURINAME en de NEDERLANDSE ANTILLEN, met eindredacteur en coach de heer PIM REIJNTJES en regisseur de heer RINUS SPOOR.

VERLOOP THEATER CARRIÈRE EN JOSEPHINE VAN GASTEREN

Na Globe heeft hij ook gespeeld bij de toneelgroepen THEATER onder leiding van mevrouw ELISE HOOMANS, bij het STADSTONEEL ROTTERDAM onder de artistieke leiding van mevrouw JOSEPHINE VAN GASTEREN.

Later heeft hij met JOSEPHINE VAN GASTEREN en WILLEM NIJHOLT in de vrije productie gespeeld in het theater stuk EEN DOOS VOLKRUIMELS, GINGERBREAD LADY, met als producent de heer JOHN DE CRANE.

Hij heeft de JOHAN KAART PRIJS gewonnen voor zijn rol.

Hij heeft met mevrouw JOSEPHINE VAN GASTEREN vele rollen gespeeld, waaronder zijn rol van JIMMY, DE ROCK GITARIST, in het stuk WAT DOEN WE MET JENNY met als producent de heer JACQUES SENF.

Hij heeft ook de choreografie gedaan en prachtige liedjes gecomponeerd die hij uitvoerde in het theaterstuk, waaronder het leid REMINISCING

ALLROUND DANSER DANKZIJ BALLETTLES VAN BENJAMIN FELIKSDAL

In de periode, na zijn werk bij Het Zuidelijk Toneelgroep GLOBE, kreeg hij balletles van de heer BENJAMIN FELIKSDAL, die de eerste solist was bij het NATIONAAL BALLETTLES en die met RUDOLF NUREVJEV gedanst heeft in het ballet van RUDI VAN DANTZIG MONUMENT VOOR EEN GESTORVEN JONGEN.

NEW YORK BROADWAY EN LONDEN WEST-END MUSICALS

Dankzij de goede lessen van BENJAMIN FELIKSDAL kwam hij in NEW YORK terecht bij de THE DANCE THEATRE OF HARLEM en ALIVIN AILEY THEATRE OF DANCE.

Na twee jaar, in 1978, ging hij naar LONDON waar hij in de BROADWAY musical BUBBLING BROWN SUGAR een rol kreeg en danste en zong.

Hij heeft daarna gewerkt met beroemde Shakespeare acteurs, waaronder KEITH MITCHELL, JULIA MCKENZIE in de musical ON THE TWENTIETH CENTURY en bij THE NATIONAL THEATRE in de musical GUYS AND DOLLS,

In MANCHESTER vertolkte hij de rol van de BARMAN in het theater stuk AMONGST BARBARIANS, geschreven door Michael Wall onder de regie van James die de MOBIL OIL Price won. Ricardo Sibelo en Kathy Burke waren de enigen uit de originele theater voorstelling, die gecast werden voor de BBC televisie versie van AMONGST BARBARIANS. Hij heeft vele rollen gespeeld voor de BBC.

FILM MET ANDY GARCIA

In de film AMERICAN ROULETTE van schrijver en regisseur MAURICE HUTTON speelde hij een grote rol met ANDY GARCIA

EIGEN STUDIO IN LONDEN EN UITGEROEPEN ALS BESTE LERAAR

In LONDON was RICARDO niet alleen bekend als MUSICAL DANCER, als ACTOR, als ZANGER, als COMPONIST, maar ook als CHOREOGRAAF..

Hij werd als leraar BALLET, CONTEMPORARY JAZZ DANCE TEACHER en AMERICAN TAPDANS LERAAR/TEACHER 3 JAREN ACHTEREEN uitgeroepen als BESTE LERAAR IN DE LONDON WEST-END DOOR TIME OUT MAGAZINE.

VIDEO CLIPS GECHOREOGRAFEERD VOOR WERELD POP STERREN

Ook heeft hij voor onder andere de grote POPSTERREN pop video clips gemaakt, die hij choreografeerde en waarin hij ook zelf danste, onder andere voor JON and VANGELIS. JON ANDERSON, bekend van de popgroep YES met de verscheidene hit liedjes zoals YOURS IS NO DISGRACE, LONELY HEART en voor Oscar Winner VANGELIS pianist van APHRODITES CHILD en componist van onder andere de films CHARIOTS OF FIRE en BLADE RUNNER. VANGELIS OVERLEED IN 2022

JON and VANGELIS hebben samen een elpee gemaakt getiteld **SHORT STORIES** en hun eerste **HITSONG** van deze elpee **was en is / I HEAR YOU NOW**.

In de videoclip heeft RICARDO de DANS choreografeerd en gedanst.

HIJ WAS DE EERSTE SOLO DANSER IN EEN VIDEO CLIP.

HET IS en WAS EEN WERELD SUCCES EN EEN GROTE WERELD HIT.

ZIJN BIJDRAGE HEEFT ANDERE ARTIESTEN geïnspireerd OM MEER DANS/ BALLET CHOREOGRAFIE IN HUN VIDEO CLIPS TE GEBRUIKEN.

DE REST IS GESCHIEDENIS.

FILM CARRIÈRE en TELEVISIE SERIES

In de tussentijd voor en tijdens zijn tijd op Broadway en in de Londen West-end had hij rollen in verschillende televisie series.

In 1974 speelde hij samen met PAULA PETRI de hoofdrol in de VARA KLAVERWEIDE TELEVISIE SERIE, waarschijnlijk in die tijd de eerste soapserie op de televisie, met JAN VRIJMAN als regisseur en ANTON QUINTANA als de schrijver van de aflevering met als titel NIET ONDER DE SNEEUW. Ook had hij een leuke rol in de kinder TELEVISIE serie PIPO en de LACHPLANEET.

IN 1974 ontmoette hij en leerde hij PIM DE LA PARRA en WIM VERSTAPPEN kennen. Met hun grote producties van films, waaronder BLUE MOVIE, FRANK and EVA Living Apart Together, PASTORALE, DAKOTA, WAN PIEPEL, MIJN NACHTEN MET OLGA, SUZAN hebben zij de Nederlandse films op de kaart gezet en mensen geïnspireerd.

Pim was geboren in Suriname en Wim op Curaçao.

Hun productie maatschappij heette SCORPIO FILMS.

Ricardo kreeg een rol in de **WIM VERSTAPPEN FILM ALICIA** met **WILLEKE VAN AMMELROOIJ EN HUGO METSERS** in de hoofdrollen.

Daarvoor had hij een kleine rol, zijn film debuteert, in de film **NAAKT OVER DE SCHUTTING** met als regisseur **FRANS WEISZ** naar het boek van **RINUS FERDINANDUSSE**

Hij kreeg een hoofdrol **in de televisie serie DE KIP EN HET EI, geschreven door PIET en PETER RÖMER en geproduceerd door JOHN DE MOL.**

Later kreeg hij nog meer televisie rollen. **In de televisie serie VROUWENVLEUGEL, geproduceerd door JOOP VAN DEN ENDE, had hij de rol van een omkoopbare cipier, genaamd JAN BROUWER, die de vrouwen het naar de zin maakte. Het jaar daarvoor had hij een kleine rol van een crimineel met de naam CARLOS in de tweede serie van Vrouwen Vleugel**

Er volgden daarna nog meer hoofdrollen in andere tv-series, zoals onder andere **BAANTJER, ONDERWEG NAAR MORGEN, WESTENWIND,** als **INDIAAN** in **GRIJPSTRA** en de **GIER** en nog meer.

SAMENWERKING MET FRANK WENTINK

Samen met de heer **FRANK WENTINK**, destijds de producer, regisseur en directeur van **DEMOL/WENTINK EVENEMENTEN** choreografeerde hij prachtige show items. Samen met **FRANK WENTINK als producent,** heeft **RICARDO** als eerste in Nederland **als regisseur en choreograaf de musical MISS SAIGON** gemaakt met **GERARD JOLING, GERARD COX en JULIA LOKO** en de **RICARDO SIBELO DANCERS** voor de **WORLD PRESS PHOTO GALA** in november 1991.

Tevens maakte hij ook een sensationele pas de deux voor de solisten van het NATIONAAL BALLET, voor mevrouw JEANETTE VONDERSAAR en de heer CLINT FARHA destijds.

Daarvoor was hij de artistieke leider van de Show dansgroep FLYING DUTCH DANCERS.

DOCUMENTAIRE DOOR NOS OVER RICARDO 's LEVEN EN CARRIÈRE

IN 1988 MAAKTE DE NOS- TELEVISIE DE DOCUMENTAIRE met als titel SHAKE OVER ZIJN LEVEN. DEZE WERD TOT IN HET JAAR 1990 HERHAALD.

HUWELIJK MET AMERIKAANSE MARJORIE BARNES EN KINDEREN

In 1981 trouwde hij met MARJORIE BARNES, Broadway Actrice en Zangeres. Zij was de lead zangers bij de FIFTH DIMENSION en zij heeft grote rollen gespeeld op Broadway en in de JAZZ WERELD.

RICARDO EN MARJORIE HEBBEN 2 KINDEREN, TWEE ZOONS EN ZIJ HETEN LAURENT EN RYAN.

BOEK DE PRINS OP HET WITTE PAARD

Ricardo heeft een boek geschreven, waarin hij vertelt over zijn leven, zijn ouders.

Zijn vader was een Hindoestaan en zijn moeder een Creoolse.

Zijn moeder heet ELEONORE SIBELO en zijn vader MAURITS RAMLAKHAN MOHANPERSAD.

Ricardo heeft een tweelingbroer en die heet ORLANDO..

Zijn moeder en vader hebben in de jaren 40-50 een krant in Suriname opgericht. Ook hebben ze de politieke partij de NPS, NATIONALE PARTIJ SURINAME opgericht. Het was de enige partij waar alle bevolkingsgroepen vertegenwoordigd waren en zijn. Het bestaat nog steeds. Maar ook bestaan de andere politieke partijen nog, zoals de VHP de VERENIGDE HINDOESTAANSE PARTIJ en nog meer zoals voor de JAVANEN, DE CHINEZEN.

Zijn moeder was lid van de YMCA in Suriname en zij kon heel goed zingen en acteren.

Zij heeft eind jaren veertig de eerste prijs gewonnen bij de radio uitzending met het lied YOU'LL NEVER WALK ALONE.

Het werd haar levenslied.

**Dit boek is geschreven voor mijn moeder Mevrouw
Eleonore Sibelo 14 februari 1928- 29 juli 2021**

Inhoudsopgave

1. Geboorte in Suriname, verhuizing naar Aruba en naar Nederland hbs periode in Rotterdam	17
2. 1973 Begin Professionele Acteurscarrière bij Zuidelijk Toneelgroep Globe, Theater en Stadts toneel Rotterdam en Televisie carrière	45
3. Ballet lessen van Benjamin Feliksdal en The Dance Theatre of Harlem, Alvin Ailey en Westend debuit in Bubbling Brown Sugar, Winnaar Johan Kaart prijs Voor Een Doos Vol Kruimels met Josephine van Gasteren en Willem Nijholt	69
4. Ontmoeting met theater producent Jacques Senf voor theaterstuk Wat doen wij met Jenny	90
5. 1980 2^e musical On the Twentieth Century en solo danser en choreograaf van popvideo I Hear You Now van Jon and Vangelis	103
6. Brief Marjo Worms Jan Vrijman regisseur van Klaverweide Ontmoeting Frank Wentink Flying Dutch Dancers World Press Photo Gala	134
7. Guys and Dolls musical The National Theatre London Advies en Bouw Stadstheater mijn komst naar Zoetermeer	156
8. Geboorte ons eerste zoon en woning in Zoetermeer DE KIP en het EI	166
9. Mijn studio in Londen en in Zoetermeer ontmoeting en samenwerking met Sulamith Messerer oud soliste van het Bolshoi Ballet World Press Photo choreografie en regie voorstelling Miss Saigon en Jungle Fantasy Televisie show Choreograaf Doet ie of Doet ie 't niet en Manchester rol barman Amongst Barbarians	176
10. Eerste paal bouw Stadstheater, Viktor Viktoria met Gerrie van der Klei en Hugo Metsers Miss Saigon voor Frank Wentink World Press Photo Gala en eerste voorstelling van mijn school in Zoetermeer genaamd The Dance Studio Ricardo Sibelo	192
11. Ontmoeting met eerste directeur Stadstheater Henk Gerding en bespreking openingsvoorstelling	224
12. Acteurs- en Kleinkunstenaars Lexicon archief mijn film debuit in de film Alicia van Wim Verstappen Viktor Viktoria en mijn scheiding	231
13. Openingsvoorstelling Stadstheater door de leerlingen van The Dance Studio Ricardo Sibelo titel Van Dorp tot Stad	245
14. Officiële openingsvoorstelling regie Frank Wentink en choreografie van mij met Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Margriet	276
15. Koop oud gebouw aan de Zegwaartseweg om nieuwe studio te bouwen	328
16. Ontmoeting met architect Steenvoorde die ontwerpt mijn studiogebouw en eerste paal en aannemer die de zaak belazerd	335
17. Ontmoeting met Hilbrand Nawijn Rol in Vrouwenvleugel en ontmoeting met René Schuman dankzij René is mijn studio gebouwd	344

18. <i>Werken met het Residentie Orkest en Jaap van Zweden met de eerste leerlingen van mijn Dance Studio Ricardo Sibelo Mijn studio is een huwelijks locatie en concertzaal eerste jazz voorstelling</i>	373
19. <i>Kennismaking via Linda met Jack van Dam en Dick van der Hak van Operette Vereniging Cantiamo choreografie voor hun operettes</i>	402
20. <i>Suzanne Jongerius leerlinge krijgt contract in het Lido in Parijs en Reis naar Curacao voor jeugd project</i>	410
21. <i>EVO PRIJS Vakprijs Kunst en Cultuur en Bevriende kunstenaars Fieke Hordijk, Robert Verhaaf en Trudy Bersma</i>	423
22. <i>Kinderen Puts in Billy Elliot Carlos wint de musical award Floris op het Koninklijk Conservatorium die een geweldige danser is Maatschappelijk Award Prijs voor leerlingen die stage lopen Balletvoorstelling Les Études in het Stadstheater met leerlingen en hun ouders met Floris als Koning Lodewijk de Veertiende</i>	452
23. <i>Viering 90 jaar verjaardagsfeest van mijn allerliefste Moeder en Lessen voor Florence en choreografie voor Surinaamse Vereniging en Stichting AFIMO</i>	479
24. <i>Voorstelling Alice in Wonderland idee van Juliet Driessens en Maya Mengerink en choreografie voor Operette Vereniging Poly Hymnia in Zwolle voor de operette Die Schöpfung van de componist Joseph Haydn</i>	488
25. <i>Solo Voorstelling Herinneringen Liedjes met een Verhaal vlak voor de corona Onverwachts ziek Hartfalen Prostaatcancer en Darm operatie</i>	504
26. <i>Geboorte van Ryan's eerst geborene een prachtig meisje mijn klein dochter June Isabel in de armen van mijn moeder haar overgrootmoeder en het heengaan van mijn moeder</i>	528
27. <i>Ceremonie en herinneringen aan mijn moeder</i>	542
28. <i>Beeld van mijn Moeder gemaakt door Fieke Hordijk, ontmoeting met nieuwe burgemeester van Zoetermeer de heer Van Bezuijen Marjorie's productie voorstelling Samen voor de Zorg in het Amare theater en ontmoeting met premier Mark Rutte</i>	548
Dank	570
<u>Nawoord</u>	574
<u>Posters en curriculum vitae Ricardo Sibelo</u>	584
<u>Index / Register</u>	590
<u>Over de auteur</u>	613

Hoofdstuk 1

Op donderdag 2 augustus 1951 werd ik om 10 voor 4, of rond 4 uur in de middag geboren in het ziekenhuis, in het Lands Hospitaal in Paramaribo Suriname.

“Er komt er nog een”: zei de zuster. Mijn moeder keek verbaasd en 20 minuten later werd Orlando, mijn tweelingbroer geboren.

Ik heet Ricardo, Ricardo Arthur Sibelo. Toen men tegen mijn moeder zei, er komt er nog een, zei de dokter, die toevallig binnen liep en dit hoorde:

“Als het een jongen is, moet hij naar mij genoemd worden”.

“En als het een meisje is, naar mij”: zei de andere zuster. Toen bleek dat het een jongen was, had de dokter zijn namen gestuurd. Mijn moeder had al een naam, maar ze vond zijn naam ook mooi en die gaf ze als de tweede naam.

Mijn tweelingbroer heet daarom Orlando David Sibelo.

Wij waren de eerste en enige tweeling in Suriname in het jaar 1951.

Mijn moeder heet Eleonora Lidy Jacqueline Sibelo en onze vader is Maurits Ramlakhan Mohanpersad.

De liefste moeder en zij stond er alleen voor. Onze vader was in Nederland, verbannen uit Suriname.

Mijn moeder en mijn vader hadden een krant, De Vrije

Stem en hierin had hij een rubriek, met als kop: “Wist U Dat”. Daarin had hij kritiek op de politieke omstandigheden in Suriname en nam hij de leefomstandigheden iedere dag of iedere week onder handen en onder de loep. Hij was goed bevriend met Jopie Pengel. Wat ik weet van de overlevering. Lang verhaal kort, in den beginne was mijn moeder niet onder de indruk van onze vader. Maar het groeide uiteindelijk. Mijn moeder en mijn vader waren later heel verliefd op elkaar. Ze waren heel jong en het was de eerste keer, dat er een Hindoestaanse man verliefd werd op een Creoolse vrouw. Mijn moeder is een hele mooie vrouw, en mijn vader is ook mooi. Mijn vader was een ondernemer. Ze hadden de krant, de Vrije Stem. Samen met mijn moeder schreef hij prachtige stukken in het Surinaamse blad.

De tweeling was geboren, de enige tweeling van dat jaar 1951. Op 29 juli werd er ook een nichtje van mij geboren, Yvonne Carla Sibelo, de dochter van mijn moeders broer. Papa Eddy noemden we hem.

Toen papa Eddy 3 jaar later ging scheiden, heeft hij Wonny bij zijn moeder, onze Oma, gebracht, en hij vroeg of mijn oma en mijn moeder zijn dochter wilden opvoeden. Zo zijn wij met zijn drieën opgegroeid bij mijn moeder en bij mijn oma.

Zij heette Cornelia Alexandrina Sibelo.

Zij was geboren op 2 oktober 1899.
Als kleine jongen in Suriname hield ik van voetballen.
We waren klein, we waren heel mooi en we werden
gedoopt. En peetje Foster was onze peetvader en
mevrouw Noor Telting, een goede vriendin van onze
moeder, was onze peetmoeder.

Peetje Foster, Mama Sibelo en peetmoeder Noor Telting met ons 1951 bij de doping

Het waren mensen die heel lief waren voor mijn
moeder en ze werkten met haar samen. Peetje Foster
werkte bij Bakkerij Kersten. Hij was directeur daar en
zijn broer was de Granman van de Marrons, ooit in de
tijd van de slavernij, de weggelopen slaven. Zij stichten
hun eigen dorp in de binnenlanden van Suriname, waar
de plantagehouders ze niet konden vinden.

Een Granman is de Koning van het volk.

Mijn moeder werkte bij een tehuis voor moeilijk opvoedbare kinderen. Zij heeft vele baantjes gehad. Toen ze jong was, in de leeftijd van 18 jaar, werkte ze bij bakkerij Kersten. Later toen ze ouder werd, ging ze psychologie studeren. Zij kreeg steeds meer werk, psychologisch werk. Haar mooiste baan was bij het meisjes tehuis in Paramaribo.

In 1958 vertrok zij naar Aruba, want zij kon er niet tegen wat er allemaal gebeurd was in Suriname.

Zij ging voor korte tijd naar Aruba om te werken bij een gezin en wij bleven bij oma Sibelo in Paramaribo.

Wij met zijn drieën, Orlando, Wonny en ik. Ik voetbalde en ik was een beetje stout af en toe. Ik deed van alles wat leuk was. Mijn vader kwam in 1958 terug naar Suriname en mijn oma vertelde mij, dat mijn vader de eerste man in Suriname was, die luchtvaarten deed boven Paramaribo. Zo hebben wij, Orlando, mijn tweelingbroer en ik, voor het eerst gevlogen. Ik was meteen verliefd op het vliegen. Landen daarentegen vond ik niet leuk. Mijn broer hield er in het begin niet van, maar ik vond het leuk en ik heb altijd gezegd, dat ik later piloot zou willen worden.

Onze vader zag ons als zijn prinses.

Hij noemde ons ook zo en stelde ons voor als zijn twee prinses.

Orlando rechts op de foto en ik Ricardo links op de foto op 3 jarige leeftijd

Mijn tweelingbroer Orlando links en ik Ricardo, nadat wij voor het eerst naar de kapper zijn geweest toen wij 6 jaar oud waren

In het Hindoeïsme zijn tweelingen een geschenk van God en daarom noemde hij ons zijn prinses.

In India heb je het kasten systeem. Het bestond en het bestaat nog steeds uit lagen van de bevolking, die in de maatschappij een bepaalde rang hebben.

Mijn vader en onze opa waren Brahmins. Deze mensen behoren tot de hoogste rang in het kasten systeem.

Brahmins zijn geestelijken, die in contact staan met het hemelse, het zijn ook priesters. Het geestelijk leven staat heel hoog in het kasten systeem in India.

Tegenwoordig is het allemaal afgeschaft, maar de Indiërs leven stiekem nog steeds zo. Mijn vader en ook wij zijn niet geïnteresseerd in dit onrechtvaardige kasten systeem. Ieder is gelijk en zo hoort het ook!

Wij kwamen in het hotel bij mijn vader en hij rook altijd zo lekker en hij zag er goed uit en ik vond het fijn, dat hij lekker rook, wanneer hij mij een hand gaf. Hij was ondertussen in Nederland getrouwd. Hij kreeg toen 3 kinderen. Zij heten Vidya, de oudste een dochter en twee zoons met de naam Krishna en Shantiprakash.

Twee jaar later kwam hij met zijn gezin terug naar Suriname als de directeur van de DAF autofabriek.

Toen maakten wij kennis met onze halfzus en halfbroers. Ik herinner mij hoe blij hij was, wanneer wij er waren. Maar goed, hij had zijn gezin en wij woonden bij Oma Corrie op Zorg en Hoop.

Wij werden als prinsen door Paramaribo gereden in de eerste Daffodil, de eerste auto gemaakt in Nederland door Van Doorn. In 1963 vertrokken wij vanuit Suriname naar Aruba. Onze moeder was op Aruba en deed fantastisch werk daar. Zij had te horen gekregen, dat er een man was, de heer Lie Hap Po, wiens vrouw hem had verlaten. Hij had 8 kinderen. De twee oudsten woonden op een kostschool in Nederland in Sint Michielgestel. Op Aruba waren 6 kinderen, 3 meisjes en 3 jongens, die verwaarloosd waren. Zij waren ook onbeleefd en zij hadden ook geen goede opvoeding, maar vooral slechte manieren in de omgang. Aan mijn moeder, die gewend was met moeilijk opvoedbare kinderen te werken, werd gevraagd om die kinderen daar een beetje fatsoen bij te brengen. Zij ging kijken en ze zag de omstandigheden. Zij was verbaasd en zij zag, dat de kinderen heel slecht en onverzorgd waren en zij heeft het op zich genomen om die kinderen te heropvoeden. Mijn moeder besloot om daar te gaan werken. De bedoeling was dat het slechts een paar maanden zou zijn. Het was een goede baan. Deze man Lie Hap Po had twee kinderen in Nederland wonen, Alex en Eddie en die zaten in een internaat in Brabant, Sint Michielgestel. Papa Toni noemden wij hem. Hij heette Alexander Antonius Lie Hap Po en was van Surinaams Portugese afkomst. Hij had twee zusjes

en die woonden ook in Nederland. Tante Greta, zijn oudste zus, woonde in 's-Gravenzande en was getrouwd met Oom Jan. Tante Giny, zijn jongste zus, woonde in Den Haag, in de Schilderswijk op de Gerard Doustraat. Mijn moeder heeft zijn kinderen opgevoed en goede kinderen, die hun verantwoording namen, van ze gemaakt.

Op Aruba leerde zij ook tante Helga en mevrouw Tjon A Tsjien kennen. Zij zijn haar beste vriendinnen geworden. Tot op heden zien ze elkaar nog steeds en bellen ze elkaar iedere week. Helaas is mevrouw Tjon A Tsjien na een kortstondige ziekte overleden. Haar kleindochter, Airen Mylene, is televisie presentatrice van het SBS 6 tv programma Show Nieuws en andere programma's. Haar vader Glen Tjon A Tsjien is aan kanker overleden. De kinderen waren tot op heden altijd goed met elkaar bevriend. Wij zijn als het ware gewoon familie.

Tante Helga en mevrouw Tjon A Tsjien wilden mijn moeder leren kennen, omdat zij zich afvroegen, wie die vrouw was of is, die de kinderen van Lie Hap Po zo beleefd heeft leren praten. Ze zeiden goede morgen bij het instappen, wanneer ze naar school gebracht werden door mevrouw Tjon. Omdat de kinderen voor het eerst zo beleefd waren, namen deze dames het initiatief om kennis te maken. Zij werden vrienden voor

het leven! Tante Helga was getrouwd met de heer van Bokhoven.

Net als papa Toni werkte hij bij de Lago Esso.

De raffinaderijen waren op Lago Heights in San Nicolas.

Iedereen woonde hier. De heer van Bokhoven, wij noemden hem later Oom Bokkie, had een symphonie orkest opgericht op Aruba. Hij was de eerste violist.

Ook schreef hij in de lokale dagbladen, waarvan hij ook de eigenaar was. Hij had een belangrijke functie bij de Esso, hij was namelijk hoofdboekhouder of accountant.

Papa Toni was een engineer. Hij verdiende veel geld en hij was ontzettend handig. Hij was de beste auto monteur die ik ken en hij had altijd goede ideeën.

Hij was de eigenaar van een winkel. De naam was La Casa Verde, het groene huis. Het waren twee huizen naast elkaar, die hij zelf had gebouwd. Eén was het woonhuis, en het andere was gewoon de winkel en daarin verkocht hij allerlei goederen.

Maar hij had een groot probleem, hij hield van gokken.

Hij kon ook heel goed auto's repareren, hij was handig, hij kon metselen, hij kon alles en mijn moeder hielp

hem. Ze is toen met hem getrouwd, omdat, als ze niet met hem trouwde, konden Orlando en ik niet naar

Aruba.

Hij had een zoon, die heette Max. Hij was gek op onze moeder. Hij beloofde haar, dat hij kapitein zou worden

op een schip en dan zou hij onze moeder de wereld laten zien. Maar op een dag kreeg Max een bult in zijn nek. Hij had geen pijn, maar de klier werd operatief weggehaald. Daarna werd deze naar Miami gestuurd voor verder onderzoek. De uitkomst was niet goed. Uit het onderzoek kwam naar voren, dat het de kanker ziekte met de naam Hodgkins Disease was. In die tijd, de jaren 1960 - 1963 hadden ze geen medicijn ervoor, slechts bestraling. De artsen vertelden, dat hij nog 6 maanden te leven had.

Trouwfoto van mijn moeder met de heer Lie Hap Po en zijn zoon Max die leed aan Hodgkin's disease Max had hier 40 graden koorts. februari – maart 1963

En inderdaad na 6 maanden was hij dood. Hij is overleden in 1963, een week nadat president Kennedy werd doodgeschoten. Ik weet nog, dat hij daar lag op zijn bed, hij kon niet meer lopen, hij kon niet meer

zitten, en het enige wat hij zei was:
“Wie schiet nou zo’n president dood, waarvoor is dat”.
Een week daarna is hij in het bijzijn van ons allemaal
vredig ingeslapen. Het was een traumatische tijd. We
hebben zijn grafsteen zelf gebouwd en heel mooi
gemaakt met mooie tegels. Het was een erg mooi graf.
Het huis en de winkel lagen aan de Golfweg.
Later zou de straatnaam veranderd worden in Juana
Morto. Via deze weg reden wij iedere zondag naar het
strand aan de Oostkust van Aruba.
Door de wind, de Noordoost Passat, werden de golven
heel hoog geblazen. Het was er ondiep, maar de golven
namen je wel 3 tot 5 meter hoog mee naar het strand.
Heerlijk om zo te vliegen op de golven. Het was er nooit
druk gelukkig. De toeristen zaten aan de westkust waar
alle hotels zijn gevestigd. De bekendste in die tijd was
The Carribbean Hotel. Het bestaat nog steeds.
Er zijn nu wel meer hotels bij gebouwd.
Helaas had Pa Lie Hap Po veel schulden gemaakt met
het gokken. En we moesten toch eten. Om geld te
verdienen en de gokschulden te voldoen, verkocht mijn
moeder loten op Aruba. Het heette catoche in de
volksmond. Ze kon dan boodschappen doen, eten
koken en spullen kopen voor de winkel. Ik stond iedere
ochtend vroeg op, om 5 uur, dan was ik in de winkel.
Ik waste de ramen vanwege de zeelucht en om half 6

zette ik alles klaar en de boel was schoon. Om 6 uur moest de winkel open en om 7 uur moesten we met de auto naar school. Ik zat op de lagere school, daarna ging ik naar de mulo. Maar Frater Ricardo, de directeur van de school, hij was een priester, vond dat ik te intelligent was voor de mulo. Hij vertelde aan mijn moeder, die heel veel respect genoot van iedereen op Aruba, dat ik op de HBS hoor te zijn in Oranjestad. Maar wij hadden geen geld. Frater Ricardo heeft toen uit zijn eigen zak mijn moeder geld gegeven en voor mij betaald. Zo kwam ik op de HBS, op het Collegio Arubana in Oranjestad terecht. In de eerste klas gaf mijn aardrijkskunde leraar mij een boekje met als titel "DE WEG NAAR HET SUCCES". Waarom hij mij dit gaf, weet ik tot op heden niet. Hij zei nooit wat tegen mij. Blijkbaar heeft hij iets in mij gezien, een talent, iemand met doorzettingsvermogen. Who knows. Maar dat was heel lief en het heeft indruk op mij gemaakt. En ik ben hem ook dankbaar! Maar, Pa Lie Hap Po had teveel schulden en we moesten weg. Wij vertrokken met de boot uit Aruba. Het was een heel raar vertrek. Het was geen passagiers schip, maar een vrachtschip van de KNSM. De reis was daardoor veel goedkoper heb ik later vernomen. Wij zagen er heel netjes uit en Pa liep erbij alsof er niks aan de hand was. Het moest erop lijken,

dat hij niet vertrok. We vertrokken met de boot van Aruba naar Nederland. Het was in november 1965 en de reis duurde 2 à 3 weken. We kwamen aan in Jamaica en zagen hoe kinderen in zee doken, wanneer er geld munten werden gegooid in de zee. Het was een prachtig gezicht. Wat konden die kinderen goed zwemmen en wat waren ze ook nog heel moedig. We hebben ook een storm meegemaakt aan boord, een najaarsstorm, zoals dat nu heet en zo kwamen wij aan in Southampton, Engeland. Ik vond het heerlijk om in de storm te staan op de voorkant van het schip. Ik vloog omhoog en ik zweefde in de lucht. Wij mochten niet naar buiten op het schip. Het was te gevaarlijk. Maar ik deed het stiekem. Het was ook nog een goedkope reis, omdat het een vrachtschip was. Orlando werd zeeziek helaas, maar ik niet, ik vond het heerlijk. Het was een prachtig gezicht, de hoge golven. Wij kaarten met het personeel, meestal waren we in de keuken en alle borden en pannen vlogen heen en weer en braken kapot. Toen wij in Southampton aan kwamen, mochten wij een wandeling maken om de stad te bezichtigen. Ik herinner mij dat het ontzettend koud was. Wij hebben ons heel dik moeten aan kleden. Op advies van Papa Toni pakten wij onze voeten in met kranten, zodat wij geen koude voeten kregen. Op 7 december 1965 kwamen wij aan in IJmuiden.

Daar werden wij opgehaald door tante Greta en ome Jan. Met de trein gingen wij naar Amsterdam.

Vandaar stapten wij over op de trein naar Rotterdam en Tante Greta nam ons mee naar een hotel in deze haven stad. Het was in het oude westen, in de Delfthaven buurt, dichtbij de Voorstad, dichtbij de Schiedamseweg, op de Havenstraat.

We zaten in het Maashotel. Het was een wit gebouw. Op 20 december 1965 kwam Ma met de meisjes met het vliegtuig vanuit Aruba. Ze hadden een mooie vliegreis. Ze vlogen via Paramaribo Suriname.

Zij maakten een tussen landing en daar hebben ze met oma gesproken. Wonny bleef in Suriname bij oma.

Meneer Hardet Persad, onze buurman was journalist en fotograaf. Hij woonde samen met zijn echtgenote Vrouw B en hun 3 kinderen tegenover ons in Zorg en Hoop. Wij woonden op de Hortensiastraat op nummer 3 met Oma en Wonny. Het was het eerste huis op de hoek, klein, maar wij waren gelukkig.

Wij zaten op de Polanen School, naast het vliegveld voor binnenlandse vluchten. In ieder geval heeft meneer Hardet hele mooie foto's gemaakt van mijn moeder en de meisjes, toen ze een tussenlanding maakten op Zanderij, de luchthaven van Paramaribo Suriname. Ook van onze buurvrouw mevrouw B. die bewonderend keek naar mijn moeder. Ze zag eruit als

een prinses mijn moeder.

In die tijd, wanneer je op reis ging, kleedden de mensen zich heel chique. Dat hebben Orlando en ik ook gedaan toen we naar Aruba via Curacao vlogen in 1963.

Op Schiphol had je destijds nog geen tunnels voor de passagiers. Het was koud. Wij kwamen aan op 7 december en Ma kwam op 20 december 1965 aan.

Buurvrouw vrouw B links en mijn moeder in 1965 op vliegveld Zanderij in Suriname tussenlanding op weg naar Nederland 20 december 1965 foto meneer Hardet echtgenoot van Vrouw B

Ze heeft een fikse kou gevat en ze kreeg astma, omdat ze zo van de hitte, uit de tropen naar de winter in

Nederland kwam, 35 graden naar min twee graden.
Uit het vliegtuig, zo de kou in.

We sliepen en woonden tijdelijk in het Maas hotel
gesitueerd aan de Havenstraat. Wij hebben daar tot en
met de zomer van 1966 gewoond. Wie ook in het Maas
Hotel woonde destijds, was Eddy Ouwens. Ik was 14 en
hij was wat ouder. Ik zie hem voor mij staan.

Mijn moeder in 1965 op vliegveld Zanderij met de familie, vrouw B en haar kinderen, Oma en
Wonny, tante Annie en de kinderen, mijn nichten en neefjes, Olivia, Diana, Carmen met sjaals en
vrienden op vliegveld Zanderij bij de tussenlanding op weg naar Nederland 20 december 1965
foto's meneer Hardet echtgenoot van vrouw B

Later is hij beroemd geworden.

Na oud en nieuw werden Roy en ik ingeschreven op de
Mathenesser HBS aan de Gravendijkwal in Rotterdam.

Ik was de enige donkere jongen op deze school.

Ik was goed in sport, in alle sporten en ik was ook goed

met mijn huiswerk. Het was een hele mooie klas en de leukste dame was mevrouw Patist, de Franse lerares. Ook de lerares Nederlands was leuk en goed. Zij was heel artistiek en zij regisseerde de toneelstukken in de school. Ik maakte mooie opstellen, ik kon namelijk heel goed schrijven en mijn verhalen werden in het schoolblad geplaatst. Op een dag vroeg zij aan mij of ik mee wilde doen met het toneelstuk van de vijfde klas, de eind examen klas. De leerlingen van de vijfde klas, althans enkelen van ze, voerden ieder jaar als afsluiting en als afscheid een theaterstuk op voor de hele school. De sportievelingen speelden een voetbalwedstijd tegen de rest van de school. In ieder geval, ik mocht mee doen met het theaterstuk "REIK MIJ DE HAND DE VOLLEVILLE" op uitnodiging van mijn lerares Nederlands, die de regie deed.

Eigenlijk moesten alleen de leerlingen van de vijfde klas de rollen spelen, maar niemand was goed genoeg om deze rol van kamerheer te vertolken. Het was komisch en als acteur moest je een geweldige goede timing hebben. De voorstelling was in theater Lommerrijk in Hillegersberg. Het was een heel echt oud theater in het Noorden van Rotterdam, aan de Straatweg. Ik werd geschminkt met een pruik, heel mooi. Het theater bestaat niet meer. Het stond aan het water en daar heb ik dus mijn eerste rol in een toneelstuk gespeeld.

In de eerste klas heb ik mee kunnen doen aan de theatervoorstelling van de eindexamen leerlingen uit de vijfde klas.

“Reik mij de Hand de Vollefille” was een klucht en er zat heel veel humor in. Ik kon heel goed opschieten met de cast en dat maakte het spelen inspirerend en hartstikke leuk.

Ik wilde altijd piloot worden, nadat ik mijn allereerste rond vlucht boven Paramaribo had gemaakt op 8 jarige leeftijd dankzij onze vader. Maar nu zat ik op de HBS en dankzij mijn lerares Nederlands heb ik kennis gemaakt met toneel spelen, acteren. Net als onze moeder die in Suriname op 20 jarige leeftijd toneel speelde bij de YMCA en die ook goed kon zingen. Zij heeft op de radio het lied “YOU NEVER WALK ALONE” gezongen en daarmee de eerste prijs gewonnen. Het was een krat bier. Voor die tijd, in 1948 geloof ik, een prachtige prijs. Goed, ik begon een nieuw leven op de HBS in Nederland, in Rotterdam. Ik hield van The Beatles en ik hield van muziek maken en luisteren. Mijn hele leven al. Ook op Aruba, The Beatles waren op Aruba ook populair met hun eerste lied Love Me Do, No Reply en ook Roy Orbison met Pretty Woman. Toen hoorde ik het ook in Nederland. Het kwam steeds dichterbij, maar, wat ik zo mooi vond van The Beatles was de intelligentie in hun muziek. Op de HBS was je of voor

The Beatles of voor de Rolling Stones. Ik was voor de Beatles, ik vond ze intelligenter. Later in mijn leven kwam ik op een plek te wonen in Londen, grenzend aan de wijk Richmond, waar The Beatles The Rolling Stones hebben ontmoet. Via de secretaresse van Bubbling Brown Sugar, mevrouw Judith Craig, kwam ik te wonen bij Ian Bond, acteur van beroep. Hij woonde op Upper Richmond Road. Het was in het plaatsje East Putney op de grens met de wijk Richmond. Ik huurde een kamer bij hem. Een jaar later kreeg ik te horen dat Sting, oprichter van de popgroep The Police in het appartement boven mij woonde. Ik speel gitaar en Ian verbood mij om gitaar te spelen, omdat de buurt 's nachts niet kon slapen, omdat ze last hadden van een gitarist, Sting, die boven ons woonde.

In ieder geval John Lennon en Paul McCartney schreven in de pub, het café, in Richmond het eerste liedje voor de Rolling Stones, getiteld "I WANNA BE YOUR MAN". Het was ook hun eerste hit. Dit heeft Mick Jagger en Keith Richard geïnspireerd om ook zelf te gaan componeren.

De rest is geschiedenis.

In 1966-1973 was ik in Rotterdam op de HBS en ik was in deze periode een van de beste in sport, in schrijven en in theater. Er was een jongen, hij zat in de vierde klas of de vijfde klas, ik stond in de hal, hij keek mij aan

en hij zei tegen mij:” Jij wordt de nieuwe voorzitter en penningmeester van de school”.

Ik zei: “Ik denk het niet...., maar, wat zijn jullie van plan?”

Hij zei: “Ja, jij gaat het worden, ik zie het jou nog worden”. Ik was verbaasd en op een bepaald moment had ik het door. Hij had mijn talenten, de ondernemer, de initiatiefnemer, de sportman in mij gezien en herkend. En ja, inderdaad, ik werd de nieuwe voorzitter en later penningmeester van de school.

Wat ik deed als penningmeester. We kregen maandelijks geld van de ouders, een soort schoolgeld. Vervolgens opende ik een spaarrekening bij de Verenigde Spaarbank van Rotterdam. Daar kreeg je rente en die bleef ook op de rekening.

Ik ben 3 jaar voorzitter en penningmeester geweest van de school. Ik organiseerde hele grote feestjes en ik maakte daar winst mee. Op de HBS deed ik mee aan allerlei wedstrijden, voetbal-, basketbal- en volleybal wedstrijden, ik was er goed in. In de eerste 3 jaren op de HBS was ik samen met Kees Steketee en Kees de Boer de beste in sport. We waren fantastische spelers. Ik weet niet meer waar de jongens zijn tegenwoordig, maar we hebben leuk met elkaar gespeeld en we hebben een geweldig team gemaakt. We hebben alle wedstrijden gewonnen!

Trouwens ik wilde ook altijd winnen, ik hield niet van verliezen. We hadden goede leraren en leuke klasjes. Ik herinner mij mevrouw Hendriks van aardrijkskunde, de heer Lütgeneau van natuurkunde en scheikunde en de heer Kelder. Meneer Schuitemaker was onze geschiedenis leraar. Een statige man, die fantastisch en heel boeiend kon vertellen en les geven. Ook tekende hij de kaarten van de oude rijken uit de geschiedenis op het bord. Dankzij hem heb ik heel veel interesse voor geschiedenis. Van hem moest ik het boeiende verhaal, in een prachtig boek, lezen over Alexander de Grote. De favoriete leraren waren mevrouw Patist, zij doceerde frans, en in de tweede klas en in de derde klas was er ook een juffrouw met kort haar. Dat waren leuke dames. Mevrouw Lapidaire, onze lerares Engels, woonde ook in de buurt van George Hersbach. Zij woonde tegenover hem in de flat aan het einde van de Bergselaan op het Stadionplein in Rotterdam Noord. Hij was een heel goede vriend en klas genoot met wie ik elke dag naar school liep.

In de zomer van 1966 verhuisden wij van het Maashotel naar Rotterdam Noord naar de Voorburgstraat, een zijstraat van de Bergselaan. Het Maas hotel werd destijds geleid door een echtpaar. Het broertje van de vrouw was Eddy Ouwens. Ruim 50 jaar later ontmoette ik Eddy op een zondagmiddag met

zijn jongste dochter bij Tineke de Nooij thuis en ik vertelde hem, dat ik hem ken vanaf 1965, toen ik in het Maas hotel logeerde. Hij was verbaasd.

Later vertelde hij mij in een mooi telefoongesprek, dat de eigenaresse niet zijn zus was, maar zijn moeder.

Maar, hij mocht er nooit over spreken. En dat heeft hem heel veel pijn gedaan. In die periode had hij een popband, die heette "Eddy Nelson and the Eddysons".

Zij hadden in 1968 een hit met het lied "Up and Downs". Ze stonden met dit lied in de Engelse

hitparade, the British Top 50. Later werd hij heel beroemd met zijn liedjes over Elvis Presley. Toen Elvis

Presley stierf in de maand augustus 1977, had hij een grote hit met zijn lied "I Remember Elvis" dat een ode

was aan Elvis Presley. Hij werd door sommigen

verweten, dat het lijken pikkerij was. Hij heeft Feliks

Meurders, de radio disc jockey van de VARA en de KRO destijds voor de rechter gedaagd, omdat deze radio dj

geen leuke dingen over hem had gezegd naar

aanleiding van zijn succes. Met de groep "Teach Inn"

won hij het Eurovisie songfestival met het lied "Dinge

Dinge Dong". Hij heeft, dat weten we, geschiedenis

geschreven. Hij is rijk geworden, maar ik heb ook

gehoord, dat hij zijn geld is kwijtgeraakt, omdat hij

verkeerde investeringen heeft gedaan.

In de eerste 3 jaren in Nederland en op school hadden Orlando en ik de naam Lie Hap Po als achternaam genomen. Toen de moeder van de kinderen Lie Hap Po plotseling weer in hun leven kwam, is mijn moeder van de heer Lie Hap Po gescheiden.

Onze Oma en ook Papa Eddie en zijn gezin waren ondertussen geëmigreerd naar Nederland. Ma, Orlando en ik zijn toen tijdelijk bij Oma gaan wonen, totdat Ma een eigen huis kreeg in de wijk Spangen in Rotterdam West. Oma woonde met Wonny gelukkig ook in Spangen op de Busken Huetstraat en later kregen wij een eigen huis op de Multatulistraat in dezelfde buurt. De straten in Spangen zijn genoemd naar de schrijvers uit de Nederlandse literatuur. Multatuli is de pseudoniem van Eduard Douwes Dekker, de Nederlandse schrijver uit Indonesië en het betekent: Ik Heb Veel Geleden.

Voor ons en voor Ma had dit ook een symbolische betekenis. Mijn moeder had ook al veel geleden. Maar ze was sterk en ze kwam er boven op en ze had een hele goede baan en zij kon goed voor zichzelf en voor ons zorgen! In ieder geval, wij waren weer dicht bij elkaar. Ik liep van Spangen naar de 's-Gravendijkwal naar school.

Dit was het begin vanuit Aruba.

Op de HBS leerde ik Walter Tjon A Ten kennen. Varina,

zijn zus, zat bij mij in de tweede klas en via hen kwam ik in Zoetermeer terecht. Zij woonden op de Lumeijstraat in Palenstein. De huizen waren net gebouwd in deze nieuwe wijk en ze woonden op de hoek aan het eind van de straat. In de zomer kwamen Orlando en ik naar Zoetermeer om tomaten te plukken en dan logeerden wij bij de familie De Vries. Walther en Varina hadden de naam van hun vader. Oom Lothar de Vries was hun stiefvader. Tante Sonja, de moeder van Walther en Varina, en Oom Lothar hadden samen een dochter en een zoon en die heten Mark en Samantha. In de zomer gingen Orlando en ik samen met Walther en Oom Lothar tomaten plukken in de regio van Zoetermeer. Twee jaar daarvoor, in de zomer van 1966, toen wij pas in Nederland waren, gingen Orlando en ik al tomaten plukken en dat deden wij in Naaldwijk bij de familie Barendse op de Hoge Geest 10. Daar hebben we het vak van tomaten plukken en sla snijden geleerd. Wij logeerden dan bij Tante Greta en Ome Jan in 's-Gravenzande. Wij verdienden als 14 jarigen heel veel geld. Met dat geld hebben wij via Ton Que Siam, de zoon van Tante Ginny, onze eerste bromfietsen gekocht, Puch. Orlando was heel technisch en hield van mooie bromfietsen en auto's. Zijn bromfietsen waren flitsender en mooier dan de mijne. Hij onderhield ze ook heel goed. Onze Oma en Wonny en ook papa Eddie

en zijn gezin kwamen naar Nederland, emigreerden kan ik beter zeggen. In de tussen tijd heeft onze moeder gewerkt in de keuken van het Diaconessen ziekenhuis in Rotterdam. Nu is het onderdeel van de Erasmus universiteit.

Mijn moeder had door de kou last gekregen van haar luchtwegen. Zij had astma. Daardoor was mijn moeder vaak ziek. Daarnaast rookte zij heel veel, soms 3 pakken per dag. Dat was natuurlijk heel slecht. Oma en Wonny kwamen naar Nederland en ze gingen wonen in Spangen. Op een dag ging mijn moeder naar de dokter voor controle voor haar werk. Ze was behoorlijk ziek. In de wachtkamer ontmoette ze mevrouw Planqué, en ze raakten aan de praat. Zij werkte op een school voor gehandicapte kinderen, waarvan sommigen met een downsyndroom. In het gesprek kwam de expertise van mijn moeder ter sprake en mevrouw Planqué bood mijn moeder een baan aan op haar school. Zo kwam onze moeder te werken op de school in de Wielewaal in Rotterdam Zuid.

Twee jaar later op de HBS kwam ik met Walter in aanraking. Walter en ik en waren hele goede vrienden en zoals wij in Suriname zeggen, Surinaamse vrienden dat wordt een soort familie. De band was heel sterk. Later kwamen er nog meer jongens bij, toen de HBS een meer internationaal karakter kreeg. Zo leerde ik

Randy van Eer kennen. Hij was een geweldige muzikant met wie ik veel musiceerde en liedjes op nam. Hij was een geweldige gitarist. Zijn vader had cello gestudeerd op het Conservatorium. Hij gaf thuis ook les in gitaar en piano. Maar met Randy heb ik mooie opnames gemaakt op mijn Sony recorder. We schreven ook liedjes samen. Helaas zijn wij elkaar uit het oog verloren, door mijn acteer werk en mijn verhuizing naar Londen. In ieder geval, ik kwam in Zoetermeer terecht, toen ik jaren later als acteur ging werken en ik landelijke bekendheid genoot.

Ik heb hier vroeger ook opgetreden met Josephine van Gasteren in de Graanschuur. Dat was toen het theater van Zoetermeer en in de Graanschuur aan de Dorpsstraat heb ik het culturele leven in Zoetermeer leren kennen. Het stelde niks voor moet ik eerlijk zeggen.

Jaren later bleek, dat iemand een ballet school had opgericht. Het was Ewalda en de school kreeg de naam Wazoem.

Toen ik later uit Londen kwam, heb ik haar op uitnodiging van Wladimir Donse, die ook een hele goede drummer was, les gegeven. Hij had de oude studio van Jonah en later van Benjamin aan de Lijnbaansgracht in Amsterdam overgenomen.

De plek waar ik mijn eerste dansles had gekregen van
Jonah en Benjamin.

Hoofdstuk 2

Ik ben begonnen als acteur in 1973, nadat ik op de HBS werd geïntroduceerd in het vak door Detlev Pols.

In de eind examen klas kregen wij voorlichting over de verschillende beroepen op de universiteit en in het hoger beroep onderwijs.

Pieter Lutz, een gevierd acteur, woonachtig op de Station singel in Rotterdam, kwam ons informeren, wat het is om te acteren en wat de opleiding op de theaterschool en de academie in houdt. In de eerste klas kwam ik natuurlijk via “Reik mij de hand de Volleville” dankzij mijn lerares Nederlands, die regisseur was van het stuk, in aanraking met het theater. Maar door de vrije expressie lessen van Detlev Pols kwam ik ook met film in aanraking. Ook door Pieter Lutz die een demonstratie kwam geven over wat acteren inhield. We kregen voorlichting over wat we wilden gaan doen in de toekomst, wat voor opleiding je wilde gaan volgen. Ik had het idee om psycholoog te worden, maar achteraf dacht ik, ik ga rechten en economie studeren, dat vond ik veel leuker, maar ik wilde toch ook het theater in. Toen ben ik naar de kleinkunstacademie in Amsterdam gegaan. Daar heb ik de oriëntatie cursus gedaan en hier kreeg ik te horen, dat ik zoveel talent had en dat ik deze opleiding niet nodig had. Maar ik wilde geen cabaret doen, ik wilde

musical doen, dat vond ik leuker. De moeder van George Hersbach noemde mij de nieuwe Donald Jones. Maar Johan Verdoner van de kleinkunst academie zei tegen mij: “ Je hebt een eigen sterke persoonlijkheid. Iedere opleiding is tijdverspilling voor jou. Je moet gaan werken met de beste regisseurs en acteurs. Je moet gewoon het theater in, je moet gewoon beginnen. Je speelt goed gitaar en je hebt ook een goede stem”. Als voorbeeld gaf hij Gerard Cox en Ko van Dijk. Hij zei Gerard Cox hebben we ook afgewezen, Ko van Dijk hebben wij ook afgewezen, dat zijn nu allemaal grote acteurs, dus dat kan jij ook worden. Zo gezegd zo gedaan. Toen ben ik het vak ingerold. Het geluk was aan mijn zijde. Ik heb inderdaad gewerkt met de beste regisseurs en acteurs. Een Oostenrijkse kunstijs koningin mevrouw Biedemeijer, die later trainer is geworden, zei tegen mij: “You are not lucky.! It is fate!” Het was voorbestemd. Later ga ik er verder op in. Goed, ik ging privéles nemen bij Detlev Pols om verder te komen. Yvonne van Dijk, een nicht van mijn moeder, speelde theater in Moksi Alesie, een Surinaamse amateur cabaret theatergroep, die onder leiding stond van de heer André Sarucco, bijgestaan door André Conrad. Ze stonden bekend als het komisch duo André

De cast en leiders van de Surinaamse theatergroep Moksi Alesi onder leiding van André Sarucco links op de foto en André Conrad achter Ricardo staand zomer 1973

en André tje. André Sarucco was namelijk lang en André Conrad was klein van stuk.

De laatste kende ik uit mijn jeugd in Suriname.

André Conrad had in Suriname een eigen radioprogramma bij het radio station Avros. Hij is later vertrokken naar Nederland. Toen ik een kleine jongen was, heb ik naar hem geluisterd. Er was geen televisie destijds in de jaren 50, ik praat over 1957.

Mijn Oma en mijn moeder waren lid van radio station RAPAR en we kregen iedere week als abonnee magazines van ze. Hierin stonden ook teksten van enkele grote hits, liedjes uit die tijd.

Zowel in de Engelse als in de Nederlandse taal. Oh ja, ook in het Surinaams, Sranang Tongo. Ik zat dan bij de radio en meestal voor het slapen gaan of wanneer ik alleen was, zong ik mee met de populaire hits. De teksten waren in deze boeken en in mijn hand en ik zong uit volle borst mee. In ieder geval deze heren waren vanaf 1970, voor zover ik mij dit kan herinneren, in die tijd twee grote supersterren in Suriname. Wat raar is, dat je later deze mensen ontmoet in het echte leven. Ik speelde dus toneel en kreeg heel veel ervaring, naast mijn school en in mijn laatste jaar hebben we ook een tournee gemaakt door Suriname. Ik kom terug uit Suriname in 1973 en ik deed mijn eindexamen van de HBS. Ik slaag en in de vakantie lees ik in de krant, dat de Nederlandse film- en theaterwereld op zoek is naar nieuw talent. In de maand mei klop ik op een zondagmiddag aan bij Pieter Lutz thuis aan de Staten singel in Rotterdam. Zijn vrouw Yvonne doet open. Ik leg mijn verhaal en mijn droom aan haar uit en ze kijkt mij verbaasd aan. Even later kwam ze met een lijst waarop ze adressen van casting bureaus, filmregisseurs en reclame agenten had opgeschreven. Zij wees me een naam aan en ze zei, dat deze regisseur bezig was met een nieuwe film en de casting ervan. De regisseur was Frans Weisz.

Ik belde op naar Holland Location en Casting in Amsterdam. Deze stond ook op de lijst. Ik mocht meteen langs komen de volgende dag. Ik werd ingeschreven en ik mocht een kleine rol spelen in mijn eerste film “NAAKT OVER DE SCHUTTING”.

Het verhaal gebaseerd op het boek van Rinus Ferdinandusse, met in de hoofdrollen Rijk de Gooijer, Jon Bluming- bokser van beroep- en Jennifer Willems. Een grote bijrol was weggelegd voor Sylvia Kristel. Zij was een opkomende ster. Zij had net de verkiezing van Miss AVRO TELEVIZIER gewonnen.

De opnames, waarin ik mocht mee doen, vonden plaats op de Nieuwedijk in een pinball speel hal.

Het gaat goed met mij en ik speel de rol goed. Later heb ik mij ingeschreven op de Erasmus Universiteit om rechten en economie te gaan studeren. Daarnaast hadden we met de theatergroep Moksi Alesi vele optredens voor de Surinaamse gemeenschap in Amsterdam en daarbuiten. Op een avond voor de voorstelling komt meneer Sarucco naar mij toe en hij vertelt mij, dat de toneelgroep Globe op zoek is naar een donkere acteur voor een toneelstuk.

“Ze komen vanavond naar je kijken”.

Moksi Alesi speelde ergens in Amsterdam, en meneer Sarucco zei: “Doe je best!”

Ik heb Detlev Pols toen meteen opgebeld en hij zei:

“Wees gewoon jezelf en doe je best en dan komen ze vanzelf naar je toe en als het nodig is, dan bel je mij op en dan kom ik naar je toe”. Het was een voorstelling ergens in de Bijlmer, het was heel laat, en niemand kwam kijken. Ik ging de volgende dag, op de zondag, weer naar Pieter Lutz’ huis. Ik belde aan en Yvonne Lutz, zijn echtgenote, deed open. Zij herkende mij van de vorige keer. Goed, ik heb verteld aan mevrouw Yvonne Lutz hoe het allemaal met mij gegaan is de laatste maanden, de rol in de film en mijn toer naar Suriname met Moksi Alesi in de zomer. Ik vertelde het verhaal over Globe en toen keek ze me aan en ze zei: “Ja, maar natuurlijk”.

Yvonne is getrouwd met Globe, haar man, Pieter Lutz speelt bij Globe, haar zwager, Ton Lutz was de directeur, de artistiek leider van de Zuidelijke Toneelgroep Globe. Ze zei: “Ik zal het doorgeven”.

De volgende dag, dat was maandag, was ik naar de universiteit. Mijn tweelingbroer Orlando werkte als verpleger in het reuma ziekenhuis in Rotterdam Hillegersberg en had nachtdienst gehad. Toen ik in de middag thuis kwam, zei hij:

”Je bent gebeld door een zekere meneer Lo van de toneelgroep Globe. Hij gaat je om 5 uur weer bellen”. Toen werd ik om 5 uur gebeld door de heer Lo van Hensbergen, de regisseur. Hij wilde mij graag

ontmoeten. In natura, zoals hij dat zo mooi gearticuleerd zei. Hij nodigde mij uit om auditie te komen doen aanstaande zaterdag in het Van Nispenhuis aan de Stadhouderskade in Amsterdam. Na het aangenaam en verrassend gesprek heb ik Detlev Pols meteen gebeld en het hem verteld. Wat nu....ik leg het hem uit en stel een hoop vragen. “Detlev wat moet ik doen, dit is er aan de hand, ik moet auditie doen”. Detlev zegt: “ Kom naar me toe, dan ga ik je helpen”. Ik moest kranten kopen en Detlev had zelf ook een krant gekocht. Hij zei: “ Zaterdag wanneer je gaat, zeg je tegen ze, dat het kort dag is geweest en dat je geen tijd hebt gehad om een goede monoloog uit je hoofd te leren. Wel heb je 3 kranten artikelen, die met deze tijd te maken hebben”.

Wij hebben toen samen 3 krantenartikelen uitgezocht voor de auditie, 3 mooie verhalen uitgekozen. Een artikel over de hypotheekwaarde van onroerend goed, een artikel over de moeders, die op de binnenvaartschepen leefden en die boodschappen moesten doen die steeds duurder werden en een artikel over make-up voor mannen, met een foto van David Bowie, die als eerste popster make-up gebruikte. Zaterdag moest ik er om 13.00 uur zijn. Ik was de eerste.

Het Van Nispenhuis was een oude kerk aan de Stadhouders kade en had kleine ruimtes. De een werd gebruikt als een wachtkamer, terwijl de ander voor de auditie was.

Ik was er vroeg. Hans Bosscher, die de productie deed, verwelkomde mij. Jaren later vertelde hij mij, dat hij de broer is en nu was van Marianne van Wijnkoop. Zij is pas geleden in maart 2022 heen gegaan na een kortstondige ziekte. Hij had lang zwart krullend haar en een snor en hij was heel aardig. Hij vertelde mij, dat ik straks geroepen zal worden. Ondertussen kwam er een Kaapverdiaan, die als 2^e op de lijst stond. Hij had haast en hij vroeg aan mij of hij eerst mocht. Ik vond het niet erg, maar juist prettig. Hierdoor kon ik mij nog beter voorbereiden op de teksten en die goed doornemen. Hij ging als eerste naar binnen, maar hij kwam er ook weer snel uit. Toen was het mijn beurt.

Ik kwam de zaal binnen. Achter een lange tafel over de breedte zaten de heren Ton Lutz, die ik herkende van de televisie en ook natuurlijk omdat hij op Pieter Lutz lijkt, broers, daarnaast mevrouw Josephine Soer, de vertaalster van het stuk, in het midden de heer Lo Van Hensbergen, de regisseur en naast hem Hans Bosscher, die mij bij het binnen komen welkom had geheten. Iedereen stelde zich netjes voor en iedereen was heel vriendelijk. Het voelde goed. Er werden mij vragen

gesteld, onder andere of ik ervaring had in het acteren. Ik vertelde over mijn ervaring bij Moksi Alesi, het tournee in de zomer in Suriname en over de introductie aan het grote toneel door de komst van Pieter Lutz op de HBS afgelopen lente voor het eindexamen. Ook dat ik privé les heb van Detlev Pols. Zij kenden hem en wisten nu voldoende. Ik vertelde, dat ik door tijdgebrek 3 kranten artikelen had voorbereid. De keus welke ik voorlas werd aan mij gelaten. Ik koos voor het artikel make-up voor mannen. Dat was komisch en ik las het ook heel luchtig, verbazend, maar heel positief voor, omdat ik het wel leuk vind, dat mannen ook make-up dragen. Ik draag zelf ook heel licht make up zei ik. Toen ik klaar was, zei Ton Lutz:

“Jij bent bij mijn schoonzus geweest”.

Ik zei:” ja.....” Ze vroegen mij of ik haast had.

Ik zei: “neen”.

Ze zeiden: “De actrice, de hoofdrolspeelster, is nu bezig met televisie opnames en ze komt zo meteen hier.

Indien je tijd hebt, dan krijg je de scripts met de scenes en dan kun je die straks met haar doornemen en al lezend spelen”.

Dat was een heerlijke verrassing. Ik ging weer in de wachtkamer zitten en nam de scenes goed door.

Terwijl ik daar zat, kwam de actrice binnen. Ze was slank en jong met een grote Yves Saint Laurent

zonnebril op. A true star!

We keken elkaar kort aan en we knikten naar elkaar.

Om een lang verhaal kort te maken, ik kreeg de rol van Jimmy, de marinier, in het theaterstuk "A Taste of Honey", geschreven door Shelagh Delaney.

Het was vertaald door Josephine Soer en kreeg de titel "Een Vleug van Honing".

Deze rol was mijn debuut als professioneel acteur bij een gesubsidieerd theatergezelschap. De cast bestond uit Sacha Bulthuis, die de hoofdrol, Jo genaamd, speelde en die ook mijn tegenspeelster was, Ann Hasekamp die de rol van Helen, haar moeder speelde en in het dagelijks leven de echtgenote was van Ton Lutz, Johan Ooms, die de rol van Sjeffie speelde, een schoenen verkoper en die voor Sacha zorgde en Henk Uterwijk, die de rol van Peter, de vriend van de moeder Helen, speelde.

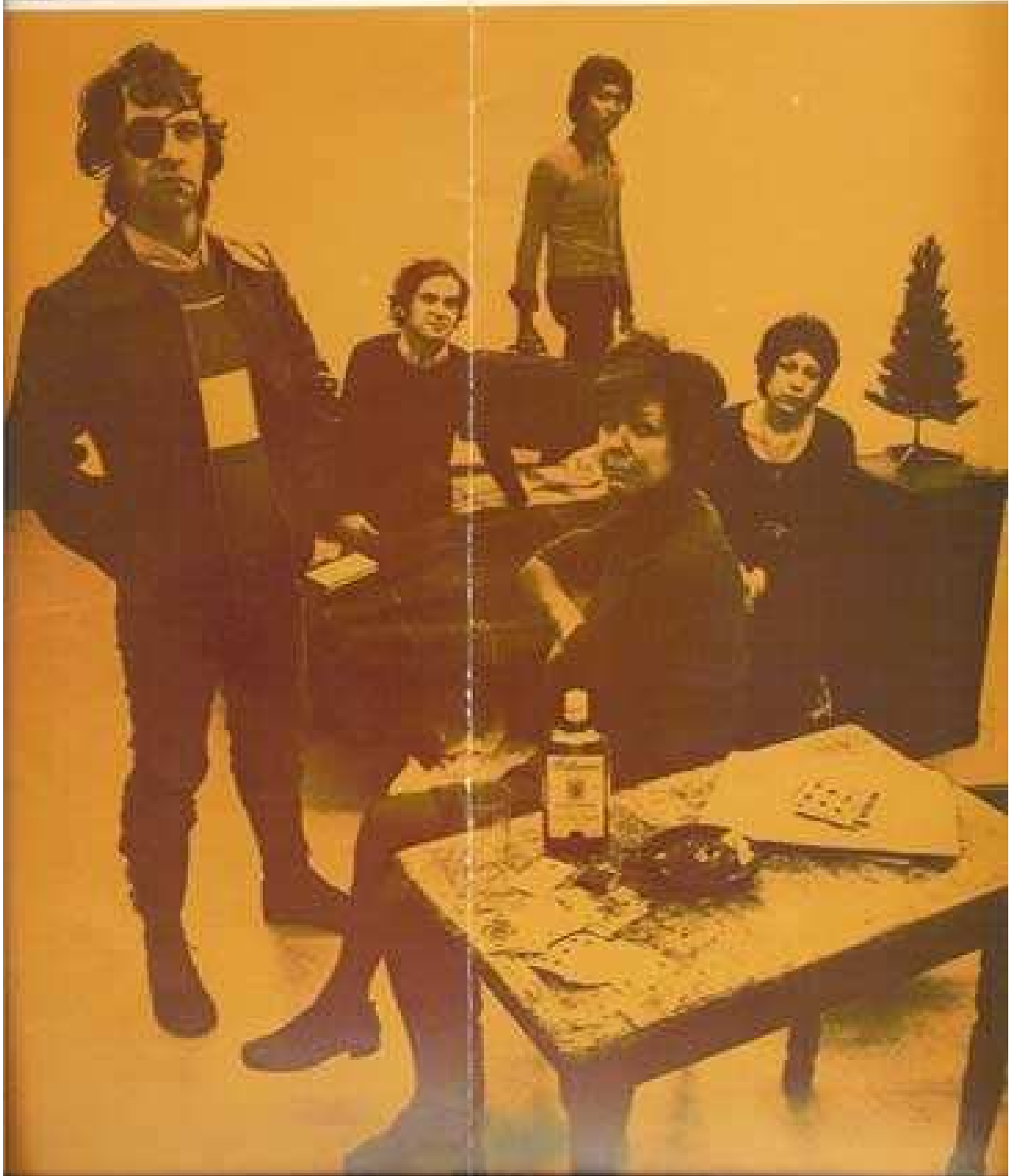
Sacha Bulthuis kreeg in dat jaar 1973-1974 de prijs van de beste actrice, de Louis d'Or prijs.

Ik heb de rol van Jimmy gespeeld en zo ben ik professioneel acteur geworden.

Poster Een Vleug van Honing van het Zuidelijk Toneelgroep Globe

Shelagh Delaney

Op de voorgrond van links naar rechts Staand Henk Uterwijk, zittend Johan Ooms, Ann Hasekamp en Sacha Bulthuis en achter staand Ricardo Sibelo. foto voor het programma boek

IN DIT NUMMER

Een leven gewijd aan Israël	2
Artillerie-gevecht tussen Syrië en Israël	3
Rechten gastarbeiders dienen gewaarborgd	4
Eerste blessure Cruyff in Spanje	9
Mexico verspeelt WK-punt	10
Davis Cup eindelijk weer naar Australië	11
Blokkeer neemt afstand van volleybal-concurrentie	13

Een Vleug van Honing
na 15 jaar terug 5

Voor aankondiging tekening in de Volkskrant 1974 Sacha Bulthuis en Ricardo Sibelo

Shelagh Delaney en het Engelse Theater

Henk Uterwijk Johan Ooms Ricardo Sibelo Ann Hasekamp Sacha Bulthuis

Shelagh Delaney werd in 1919 geboren in Lifford, een arbeiderswijk in het graafschap Londonderry. Haar vader was een chauffeur. Op haar tiende jaar verliet ze de school om te gaan werken met haar zus in een winkel. Toen ze twaalf was begon ze met het schrijven van Een Vleug van Honing. Wang noemt schrijft een jong en met gevoel voor humor en een terechthoortigheid. Toen het af was, stuurde ze het op naar Joan Littlewood, die artistiek leider was van een gezelschap dat in Liverpool en andere plaatsen bekendheid had gekregen onder de naam Theatre Workshop. Het succes van het boek werd niet overgenomen, maar de Engelse Stage Company in het Royal Court theater) geïnteresseerd bleef want een complete versie van het boek werd opvoerd van na de oorlog. Het succes van de English Stage Company was zo groot en het succes van de workshop bleef zo groot, dat de jaren vijftig. Het grote succes van Joan Littlewood was een volktheater buiten de muren van het Londense West End. Toen zij in 1963 het Theatre Workshop oprichtte, waar schied ze haar ideeën uit van een volktheater gezelschap kon zijn. Het succes was zo groot dat het behoeft was dat de meeste aan het eind van elke week werd

voordrag werden werden. Acht jaar lang maakte het gezelschap werken door Engelstalig, Duitse, Noorse, Zweedse en Turken. Daarna ontving het ook in het Theatre Royal in de Londense wijk Haymarket. Het succes was schouwung warden voortzetten. Ook schiedland geschiedt vaak geschiedt en zijn succesvol. Het succes was zo groot dat de workshop bleef voor een tijd lang met het in de wereld. Gevoel, stijl, eenvoud en pakkend, niet dichtelijk en werd met "verloof". Het succes dat de groep voor ogen stond was het Theatre Workshop toen dat zijn publiek bereikt en alle lagen van de bevolking. Maakt het ging het succes. De succesvolle en bekendste van de "Arts Council" en het succes van Joan Williams de "Charles Henry Taylor New Play" (juni 1958).

Het succes is in beide alle landen van Europa te zien geweest. In 1961 introduceerde De Heilige Comedie het in ons land onder de naam Littlewood Honing. Een van zijn succesvolle ook, over succes van toen en nu en de succes van de succesvolle warden.

Shelagh Delaney Josephine Soer Lo van Hensbergen

Programma boek Een Vleug Van Honing november 1973 met de cast op de voorgrond zittend Ann Hasekamp, vlnr staand Henk Uterwijk, Johan Ooms, aan de tafel Ann Hasekamp, Ricardo Sibelo en Sacha Bulthuis

Met foto's rechts onder van de schrijfster Shelagh Delaney, de vertaalster Josephine Soer en de regisseur de heer Lo van Hensbergen.

The affiche, at the back some reviews.
Het affiche, met aan de achterkant enkele kritieken.

zuidelijk toneel Globe speelt
Een vleug van honing ■ van Shelagh Delaney ■ met Ann
Hasekamp ■ Sacha Bulthuis ■ Johan Ooms ■ Henk Uterwijk ■
Ricardo Sibelo ■ vertaling Josephine Soer ■ decor Eric
Wijnands ■ regie Lo van Hensbergen ■

een vleug
van *a taste of honey*
honing

GLOBE

Flyer van de voorstelling

Sacha Bulthuis en Ann Hasekamp in 'Een vleug van honing'.

Goede voorstelling van 'Een vleug van honing'

door Ber Hulsing

DEN BOSCH — In het Casino in Den Bosch hebben wij zaterdagavond een goede voorstelling beleefd van Een Vleug van Honing (A Taste of Honey), met sniver gespeelde ontroeringen, hevige ruzies, veel narigheid en vleugende humor en dat alles evenwichtig bijeengehouden in een juiste sfeer.

Een sombere weer van zwaar bevestigde mensjes aan de reikant van Manchesters. Met de warmte van het loof wel goed bedoelen. Shelagh Delaney heeft dit in 1958 levensdeur neergezet en de Theatre Workshop van Joan Littlewood maakte er op slag een succes van. Het werd en wordt overal gespeeld — hier in 1961 voor het eerst door de Haagse Comedie — en Tony Richardson maakte er in 1963 een aardse film van (met Rita Tushingham). Het Belgrade Theatre uit Co-

ventry speelt het deze maand in Nederland voor Willem.

A Taste of Honey behoort tot de Engelse opvoering van wat wel het socialistisch-realistische is genoemd. Een simpel volksmeisje raakt zwanger, van een zenuw die haar vertrok, moet naar moeder naar alleen liet op die armoezige uitdrukker. Moeder, jong, er weer eens met een vent vandoor. Een lief vriendje, hooft, wat nagenoeg vrouwelijk ergens voor het meisje en het komende meisje. Maar moeder weer van haar man af, komt terug, en maakt een eind aan die vreemde liefde.

Ann Hasekamp is die moeder, eerst bijna komisch beklijngeswaard en grispertig, maar als die jongere man — een onderwereldfiguur — haar wil hebben, bleef zij koket, met een blonde pruik, weer jeugdig op. Zij is zelfzuchtig, flodderig vulgair, los van zinnen en gezin, maar dat kan zij ook niet helpen. En bij vloegen wil zij, tussen de ruzies door, toch wel weer een helpende moeder zijn. Ann Hasekamp doet dat pakkend.

Sacha Bulthuis is het onvolwassen, onoverwichtige, maar wel server veelende meisje dat dapper veert tegen de wanhoop en rinnig zelfstandig doet, maar een beetje genegeerd, van wie dan ook, niet van moeder. Sacha Bulthuis speelt haar doorleefd en aardse, met bevestigde heilige

den en van gezelligheid, die niet niet sentimenteel wordt.

Pakkend

De scenes met haar moeder zijn ook heel aangenaam, die met het vriendje zijn ontroevend. Het komt dan ook doordat Johan Ooms die rechtvaardige, ook wettige jongen zo zinnig en beschiedend meerd, als een zandloper hooft maar niet te misje. Henk Otterdijk is moeder vriend, een drokter graafjesmaker die door Sacha Delaney niet zo uitroevend en innemend is getekend en dus in het spel ook maar een type blijft. Uitdrukker de vreemde moeder van de meisje die dat toch een meisje heeft. Ook deze zal eind niet zo sterk in het stuk.

Ondanks de bobingen en een vleug van knagtek is het spel nauwelijks een drama. Het is een knap voor het toneel bewerkte schuldiging van het dagelijkse armoedige leven, dat wel gewone en door zal gaan als het doek valt. En het kan dan ook geen dramatische overdringen hebben, met naar de moreel of sentimentele, liefst of kunstzinnige kant.

Regisseur Lo van Hensbergen heeft dat goed aanvoeld en in de hand gehouden. Hij zorgde ervoor dat alles zo 'echt' mogelijk was. De bijzonder goede vertaling van Josephine Meer is de purt Nederlandse vertaling, en het realistische decor van Eric Wijnand — zijn stoffen behoud — werken mee van de geloofwaardigheid. Zulke mensen in zulke omstandigheden bestaan, en wie dat wil kan bij deze voorstelling met ze meeleven.

ROUW / KWARTET
E ROTTERDAMMER.

een vleug van honing

(A TASTE OF HONEY)
VAN SHELAGH DELANEY

Helen Ann Hasekamp
Jo, haar dochter Sacha Bulthuis
Peter, haar vriend Henk Uterwijk
Jimmy Ricardo Sibelo
Sjeffie Johan Ooms

regie Lo van Hensbergen
vertaling Josephine Soer
dekor Eric Wijnands
regie assistent Hans Bosscher
straatmuziek Sem Nijveen
uitvoering dekor Jaap Nauta en Gerrit Berntsen
schilderwerk René en Paul Beyne
kapwerk Servaas van Eijk

technische leiding Jan Kreukniet
Johan Landa
technici Coen Gobbens, Jan Ridder
Wim Vreman, Henk Landa
Cor van Helvert
souffleur Gerda Roos
kleedster Wil Lehner
bontjas Herenstraat 33, Amsterdam

première van deze voorstelling op zaterdag 1 december 1973 in 's Hertogenbosch

Globe

directie Ton Lutz
Fritz Bloemkolk

aktrices Edda Barends
Femke Boersma
Sacha Bulthuis
Ineke Cohen
Trous Dekker
Ane Hasekamp
Agaath Meulenbroek
Annet Nieuwenhuizen

akteurs Hans Boswinkel
Cor van den Brink
Pim Dijkers
Jan Anne Drenth
Jacques Fortuné
Aus Greidanus
Lo van Hensbergen
Wim Hoddes
Franklin van den Hurk
Hugo Koolschijn
Pieter Lutz
Ton Lutz
Henk Molenberg
Onno Molenkamp
Johan Ooms
Huib Rooymans
Dick Schaffer
Eric Schneider
Henk Uterwijk
Siem Vroom

regisseurs Ton Lutz
Adrian Brine
Lo van Hensbergen
Cor Stedelink
Hans Boswinkel

*dramaturgische
adviezen* Wim van Houten

*dekor
adviezen* Nicolaas Wijnberg

administratie Wim van der Kooij
Rob den Brinker
Marga Mayer
Nicky van Hek

technische dienst Jan Kreukniet
Dick Heinz
Johan Landa
Peter Bijl
Jan Ridder
Coen Gobbens
Ron Weerden
Wim Vreman
Henk Landa
Peter van Minnen

kleedsters Gerda Roos
Eveline van Dalzen
Henry van Dostrum

souffleurs Cor van Helvert
Coes Schepers

public relations Eric Kroes

samenstelling Nicolaas Wijnberg & Wim van Houten realisatie Martin Groot druk Peco B.V. Amsterdam

Programma boek met de rolverdeling van de cast

Ik vond het fantastisch, ik ga hiermee verder.
Vervolgens ben ik naar de theaterschool in Maastricht gegaan en hier kreeg ik les van onder andere René Lobo, regisseur en later ook artistiek leider bij het Stadstoneel Rotterdam met Josephine van Gasteren en Cor Stedelinck in de directie.
Cor was samen met Ton Lutz ook artistiek directeur bij het Zuidelijk Toneelgroep Globe.
Rotterdam had een theatergroep nodig en kreeg daar subsidie voor. In die tijd waren er geen donkere acteurs die een professioneel contract kregen bij een gesubsidieerd theatergezelschap. Na mijn debuut bij Globe, ging ik op zangles. Ik kreeg die van Hans Gimbrère. Hij woonde op de Binnenkant in Amsterdam. Hij was een goede zangleraar. Ik werd opgenomen in zijn gezin. Hij was getrouwd en zij hadden twee kinderen. Een jongen en een meisje. Hun namen ben ik vergeten. Toen zijn zoon klein was, kreeg hij drum les en zijn dochter viool les. Zijn vrouw was fysiotherapeute van beroep. Hans zat in een professioneel koor in Hilversum. Hij was een bariton. Hij was heel sociaal en vele profs kwamen op bezoek. Benjamin Feliksdal had zijn nieuwe studio op de Schippersstraat, een zijstraat van de Prins Hendrikkade, en ik kon tussen de ballet lessen door bij Hans op zangles.